SENTINELA

ANUL IV, Nr. 5
31 Ianuarie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

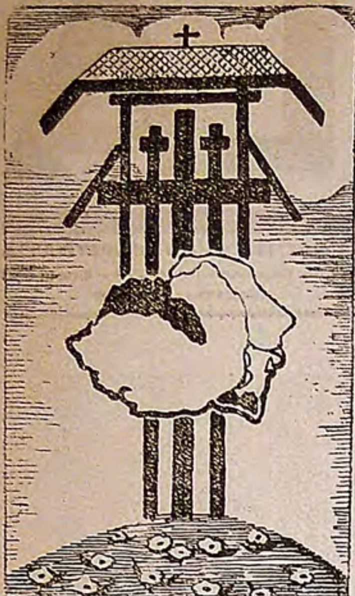
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

24 Ianuarie, îndemn la muncă, luptă şi unire românească

In aceste vremuri de aprigă luptă pentru existenţa neamului, când este nevoe de coordonarea tuturor energiilor din ţară, ziua de 24 Ianuarie luminează mai poruncitor decât oricând din altarul sfânt al istoriei, îndemnând pe ostaşi să lupte cu îndârjire contra puhoaelor bolşevice, iar pe lucrători şi ţărani să muncească din răsputeri, alături de toţi cetăţenii ţării, pentru înălţarea Patriei şi înfăptuirea visului nostru de veacuri. Făcând zid în jurul Suveranului şi Mareşalului Conducător, să ne oţelim sufletele în credinţa cea mare a unirii româneşti, având nesdruncinată credinţa în victoria finală şi viitorul naţiunii noastre.

„SENTINELA"

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

U N I R E

Unire...

Cuvânt de mari înţelesuri;

Simbol încărcat de lumină şi înţelepciune;

Indemn poruncitor ce vine de dincolo de oameni;

Comandament suprem al Istoriei Naţionale şi moştenire grea a strămoşilor, eroilor şi martirilor.

Unirea este chemarea ceasului de faţă. Este strigătul care străbate din crestele Carpaţilor prin şueratul codrilor şi vuetul câmpurilor noastre.

Unirea, iată fiorul care trebue să străbată în toţi: copii, tineri, maturi şi bătrâni. Fiindcă de puterea unirii noastre atârnă destinul nostru al tuturor.

Mareşal ION ANTONESCU

Unire şi jurământ

Iubiţi ostaşi!... Se împlinesc azi 84 ani de când ţările surori Muntenia şi Moldova s'au unit sub sceptrul unui singur Domnitor — Alexandru Ioan Cuza — hotărîte în voinţa istorică de a-şi cuceri neatârnarea şi de a strânge în jurul lor, la pieptul Patriei, în graniţele care de două mii de ani ne împrejmuiesc Neamul, pe toţi fraţii noştri, pe toţi fiii Ţării. Prin cuminţenia şi disciplina în care am ştiut să trăim, ca şi prin vitejia cu care ne-am apărat totdeauna drepturile pe câmpurile de bătălie, am isbutit ca — dela unirea de atunci, din 1859 — să ajungem la unirea întregii suflări româneşti; iar azi, ostaşi, la unirea aceasta de popoare libere şi înfrăţite prin semnul sfânt al Crucii, în lupta aprigă, dar mereu victorioasă, împotriva bolşevismului.

In ziua de 24 Ianuarie s'au adunat unii dintre cei mai mândri fii ai ei, să depună jurământul de credinţă către Ţară, Rege şi Conducător. In faţa lui Dumnezeu A-Tot-Puternicul s'a săvârşit azi jurământul recruţilor şi ostaşilor basarabeni şi bucovineni, reîncorporaţi în armata desrobitoare. Pentru recrut, jurământul pecetlueşte cea mai sfântă clipă a vieţii lui: acel legământ de camaraderie cu Patria, pe care nu-l poate desface nici viaţa, nici moartea!... Recruţi şi ostaşi reîncorporaţi toţi ştiu că, de-alungul veacurilor noastre româneşti, jurământul uneşte leaturile, dăruind Patriei spice noui în locul celor secerate de jertfă şi care şi-au scuturat aurul în brazda hotarelor noastre, pentru a le întări cu mlădiţe de eroi.

Toţi şi-au spus gândul.

Ostaşi ai Basarabiei şi ai Bucovinei! Reîncorporarea voastră în armata Ţării smulge întregului Neam o lacrimă de bucurie. Intoarcerea voastră sub drapel e răsplata jertfelor noastre în Răsărit. *Voi, care n'aţi putut ridica arma pentru a vă apăra pământul şi căminurile, voi ştiţi că Ţara a fost atunci alături de durerea voastră. Dar în trista voastră pribegie, sau în povara cumplită a unui an de ocupaţie bolşevică, a răsunat deodată glasul Mareşalului, tunând: „Vă ordon, treceţi Prutul!".*

Şi Prutul a fost trecut... şi Cernăuţi, Hotin, Soroca, Chişinău, Chilia, Reni, s'au întors la trupul Patriei-Mume, reducând cu ele Basarabia şi Bucovina. Dar, pentru liniştea şi siguranţa noastră în viitor, trebuia să mergem mai departe. Am trecut Nistrul, am străbătut Ucraina... am trecut Bugul, am trecut Niprul, am dat marea bătălie victorioasă dela Marea de Azov... am cucerit Odesa... şi, pătrunzând în Crimeea, am înfipt drapelul românesc la Simferopol, la Feodosia, pe dealul Capelei.... la Sevastopol. Şi pentru a opri puhoiul revărsării bolşevice — care ar însemna înghiţirea libertăţii şi a neatârnării noastre — am întins scuturile de apărare şi de jertfă ale armatei noastre, ca două aripi uriaşe care ne păzesc în depărtare Ţara, între Don, Volga şi Caucaz. Acestea sunt, ostaşi ai Basarabiei şi ai Bucovinei, faptele de glorie ale armatei desrobitoare, datorită cărora aţi putut să vă întoarceţi astăzi în rândurile ei.

Cui să mulţumim, ostaşi, că ne-a fost dat să trăim această zi, în care redeşteptarea noastră naţională a atras faptelor noastre de arme admiraţia Europei şi a lumii întregi?.... Să mulţumim Măriei Sale Regelui Mihai I, a cărui tinereţe curată şi luminoasă ne-a călăuzit încrederea în biruinţă!

Să mulţumim Mareşalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, ostaşul cinstit şi neînfricat, al cărui cuvânt de onoare ne-a asigurat camaraderia şi sprijinul aliaţilor şi care n'a pregetat să tragă spada, tăindu-ne cărare prin apa Prutului spre hotarul românesc al Nistrului şi spre izbânda din Răsărit!

Să mulţumim tuturor ostaşilor Armatei Române — celor căzuţi pentru Patrie, ca şi celor care luptă mai departe pentru ea — şi care îşi binemerită străvechiul renume de „Pui de lei"!

Dar, mai presus decât oricui... noi, ostaşi ai Creştinătăţii.... să mulţumim Domnului Dumnezeului nostru şi al părinţilor noştri, care ne-a dat încă odată binecuvântarea să fim străjerii Credinţei la porţile Europei, să oprim aci puhoiul revărsării păgâne şi să incrustăm cu sabia — în semnul Crucii care goneşte ori înghite pe năvălitorii Satanei — pământul pâinei noastre zilnice!

S.

Lupta pentru unire

Pentru Români, ziua de 24 Ianuarie e ziua Unirii. In această zi, în anul 1859, s'a făcut unirea Principatelor Române — Muntenia şi Moldova — sub un singur Domnitor. Acesta a fost Alexandru Ioan Cuza.

Prin actul dela 1859 s'a pregătit calea spre Regatul Român, care nu a întârziat să se înfăptuiască sub Carol I, întâiul rege al României

Unirea tuturor Românilor sub un singur sceptru, într'o ţară rotunjită în hotarele fireşti, era o năzuinţă din străvechi a Neamului Românesc. Pentru această sfântă năzuinţă, el a suferit veacuri de-a rândul, luptând, sângerând, sbuciumându-se şi crezând neclintit în ziua unirii ce va să vină. Limba lui, credinţa lui, datinele lui, obârşia lui, aceleaşi pretutindeni, îi arătau şi îi porunceau calea către unire.

Mihai Viteazul a isbutit să înfăptuiască unirea tuturor Românilor într'o singură patrie, dar duşmanii l-au doborît. Fapta sa însă a rămas ca o adevărată icoană a credinţei noastre naţionale, strălucind tot mai luminoasă în veacurile viitoare. Ea s'a dovedit într'adevăr făcătoare de minuni, căci lupta şi suferinţele duse în numele ei au apropiat Neamul românesc tot mai mult de împlinirea cea mare.

Astfel, la 24 Ianuarie 1859, Românii din Muntenia şi Moldova au hotărît să se unească într'o singură Ţară Românească şi să-şi aleagă un singur Domnitor, ca să nu mai fie desbinare între ei. Unirea înfăptuită sub Cuza-Vodă a întărit cele două ţări româneşti, dându-le putinţa să păşească din isbândă în isbândă şi să zidească o Românie tare şi infloritoare.

In 1918 s'a făcut unirea cea mare, sub hotărîrea Românilor din toate provinciile răzleţite sub stăpâniri străine. Vremuri vitrege însă au izbit din nou neamul nostru în coastă. Dar el şi-a adunat iarăşi puterile şi credinţa şi a luat asupra sa lupta şi jertfa pentru a împlini năzuinţele sfinte ale strămoşilor noştri.

Pentru fiecare răspântie de suferinţă a Neamului românesc, Atotputernicul i-a hărăzit un om nou care să-l scoată la liman. Cum am avut atâţia în trecut, avem acum pe Mareşalul Ion Antonescu, înţelept Conducător de Ţară şi viteaz comandant de oştire, căruia Dumnezeu îi ajută să refacă Patria română în graniţele ei fireşti şi să zidească poporului român o Ţară nouă cu suflet nou.

Dar recunoştinţa ce trebue s'o purtăm necontenit celor dela 1859 e mare. Căci ei au înţeles porunca vremii şi au dat ascultare năzuinţelor Neamului, punând temelia unirii şi a Regatului român. Lupta pe care o ducem azi, în războiul sfânt, o închinăm lor, împreună cu fierbintea făgăduială de a merge până la biruinţa deplină a drepturilor româneşti, a jertfelor româneşti, a credinţei româneşti.

Unire românească

Românii de pe toate întinderile ţării cunosc azi marea însemnătate a întrevederilor dela Cartierul general al Führerului dintre Mareşalul Conducător şi d-l prof. Mihai Antonescu, preşedintele nostru de consiliu, pe deoparte, şi dintre d-nii Hitler şi Von Ribbentrop pe de alta.

Românismul de pretutindeni şi-a văzut confirmată, de întreaga presă germană, adânca sa convingere că ţara noastră are, mai mult ca oricând, o înaltă menire europeană şi că e chemată să joace un rol de frunte în organizarea nouei Europe.

Mărturisirea şi recunoaşterea aceasta, sinceră şi prietenoasă, venită din partea Germaniei, se înfăţişează ca o urmare a actelor de bravură săvârşite de armata noastră; a eroismului cu care s'au luptat soldaţii noştri; a jertfelor făcute de România şi a nobilului şi însemnatei contribuţii aduse în marea luptă pentru triumful Crucei de către armele române şi de bogăţiile noastre economice.

Funcţia noastră europeană şi rolul nostru istoric au fost proclamate, azi, cu însufleţire, de Germania, marea noastră prietenă şi aliată.

Românii îşi dau seama, cu adâncă mulţumire, de dreptatea acestei recunoaşteri. Aceasta, întru cât ei, Românii, cunosc mai bine ca oricine, trecutul lor de luptă, de suferinţă şi de glorie, în acest colţ al Continentului, unde au fost aşezaţi de Dumnezeu ca străjeri ai Creştinătăţii şi ai civilizaţiei europene.

Ei ştiu, însă, în acelaşi timp, că tot ceea ce am isbutit să facem într'un timp atât de scurt, se datoreşte faptului că am fost uniţi şi solidari, un singur gând şi o singură conştiinţă, şi aceasta graţie Mareşalului Desrobitor care a avut darul să restabilească unitatea naţiunii şi să dea un nou şi vijelios avânt solidarităţii româneşti.

In ultimii zece ani de zile, până în momentul când Mareşalul a luat conducerea destinelor naţionale, ţara a plutit în negură şi nesiguranţă de oarece nu era unită.

Indată ce unirea şi solidaritatea românească şi-au redobândit toată tăria lor, am fost aceiaşi Români de totdeauna, harnici, viteji şi conştienţi de originea şi menirea noastră.

Astfel, am putut să luptăm, să învingem şi să reclădim, sub cârmuirea patriotică şi înţeleaptă a Mareşalului.

Poporul român înţelegând, în mod luminos, ceea ce am isbândit prin unire, face azi tot ce este cu putinţă să desăvârşească această solidaritate a neamului, garanţie a dreptelor împliniri ale destinelor noastre româneşti.

Ţara întreagă stă strâns unită în jurul Tronului şi Mareşalului şi îşi multiplică forţele şi energiile pentru a putea desăvârşi ceea ce Europa aşteaptă dela ea.

România a avut şi are o misiune istorică de îndeplinit şi va şti să facă faţă măreţelor ei îndatoriri, aşa cum au făcut aceasta şi strămoşii noştri sub Ştefan şi Mihai.

O amintire din Ziua Unirii

Pe când eram în clasa întâia secundară, în ziua de 24 Ianuarie s'a dat la teatrul comunal o mare serbare la care au luat parte toate școlile din orașul meu natal. Contribuția liceului nostru era piesa „Domnitorul Cuza", în care jucau cei mai arătoși elevi din clasele superioare.

Cu nespusă emoție priveam din sală chipurile marilor patrioți ai Unirii perindându-se pe scenă și de abia îmi venea să cred că bărbații aceia mustăcioși și bărboși erau chiar colegii mei. Mi-a rămas de atunci adânc întipărit în minte chipul de apostol al lui Ion Brătianu, lângă făptura energică a lui Mihail Kogălniceanu; deasemenea, fața blândă a poetului Vasile Alecsandri, cel care a refuzat cu gest hotărît tronul Moldovei, ca să trăiască numai pentru poezie. Mi-a plăcut și figura de țăran sfătos a lui Moș Ioan Roată, care cerând unui boer lămuriri asupra unirii, acesta i-a înfățișat vechea pildă cu mănunchiul de nuiele, sfârșind cu adevărul cel mare: „Unirea face puterea".

Cu inima curată de copil am gustat plin de bucurie întreaga desfășurare a piesei și numai către sfârșit am avut o umbră de nemulțumire, acolo unde adunarea reprezentanților poporului începuse să se certe, neînțelegându-se asupra omului ce trebuia ales domn.

Unii din sfatul țării se pregăteau chiar să plece supărați, lăsând baltă toată unirea, — când, deodată, colonelul Pisoschi, ce până atunci tăcuse mâlc, privind chiorâș pe cei din jur, scoase revolverul dela șold și cu glas de tunet, strigă:

„Nimeni nu părăsește viu această încăpere, până nu vom sfârși cu alegerea domnitorului".

Cuvintele acestea îmi merseră la inimă, și împreună cu toată sala am aplaudat până mi s'au înroșit palmele. Ca prin farmec alegerea se făcu asupra colonelului Ioan Cuza, iar în scena ultimă, acesta a apărut în haine mândre de ofițer de călărași, stârnind o mare însuflețire printre toți.

O nedumerire mai stăruia totuși în mintea mea fragedă și cum alături se găsea chiar profesorul de istorie, l-am întrebat cu sfială:

— „Cum se poate, domnule profesor, ca domnii aceia să nu priceapă un lucru atât de limpede, că numai unirea țărilor sub o singură cârmuire putea să facă Patria mai puternică?".

Bunul meu profesor mă privi mai întâi câteva clipe lung, apoi îmi răspunse cu bunăvoință:

— „Ei, măi băiețaș, multe lucruri ce ni se par nouă astăzi clare ca lumina zilei, pe vremuri erau întunecate ca noaptea. Din fericire, gândul luminos al înaintașilor patrioți a izbutit, după aprige lupte, să străbată întunecimea sufletelor și astfel țara a ajuns puternică, așa cum o vedem".

Iată, astăzi, când sărbătorim un nou 24 Ianuarie, cuvintele fostului meu profesor îmi apar cu litere de foc, răsfrângând lumină și asupra vremurilor noastre.

Oare astăzi n'or mai fi suflete încețoșate, cari, uitând mărețele fapte ale trecutului, nu prea își dau seamă de adevărul simplu al unirii între frați și al solidarității naționale?

Istoria noastră ne spune că fără închegarea tuturor Românilor într'un singur mănunchiu și într'o singură simțire nu ar fi fost cu putință existența României.

De aceea, ziua de 24 Ianuarie ne stă pe cerul istoriei noastre ca un veșnic simbol al unirii și înălțării românești.

Unire au visat și au înfăptuit luminații patrioți de odinioară.

Unire gândim și nădăjduim noi astăzi, toți Românii de pretutindeni, ce luptăm pentru statornicirea Patriei între granițele firești.

Cu această credință nesdruncinată, voi ostași, luptând cu dușmanul dela răsărit, ați desrobit Basarabia și Bucovina; cu acest gând al unirii românești s'au jertfit sfinții noștri eroi în stepele Rusiei.

Peste ambițiile mărunte și deosebiri de clase, peste lipsurile de fiecare zi, explicabile într'o vreme de războiu, trebue să plutească ca o lumină cerească ideea veșnică a solidarității naționale, înverșunându-ne din răsputeri asupra intrigilor dușmane.

Infăptuitorii Unirii au luptat supraomenește și trecând peste discordia din țară și peste intrigile Rusiei, Austriei sau Turciei, au tras drum nou în istoria națiunii românești.

Cu acest gând sănătos al unirii au izbutit să construiască zid puternic împotriva dușmanilor.

Cu același gând să trăim noi astăzi și uniți în jurul Tronului și al Mareșalului Conducător, să trecem cu bărbăție prin ceasurile grele de astăzi, având toată încrederea în victoria definitivă și în steaua norocoasă a poporului român.

I. Valerian

Laudă desrobirii celei mari

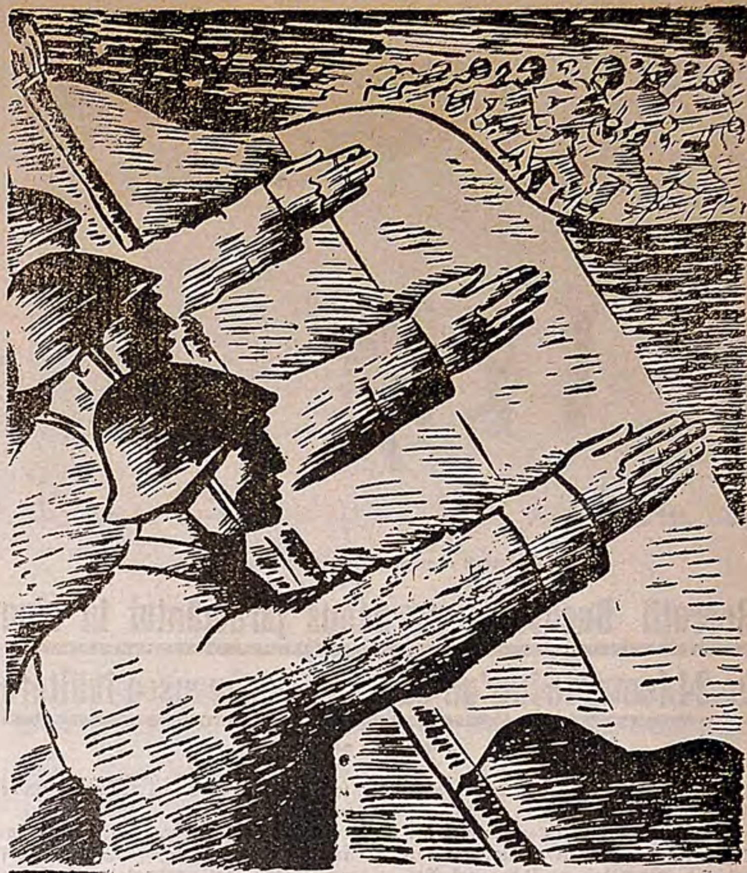
Slăvită fie, Doamne, ziua 'n care
Sfărmat-ai jugul fraților robiți,
Slăvit să fie Mareșalul nostru mare
Și-ostașii lui viteji fie slăviți.

Că ne-au unit din nou precum am fost
Din moși strămoși toți frații la un loc,
Legați în românescul nostru rost.
Căliți cu toții 'n sfântul nostru foc.

Privim acum din albele pridvoare
Cum țara crește cum a fost cândva
Rotundă ca o pâine și un soare,
In slava și iubirea Ta....

Și 'ngenunchiați, pioși, cu tot poporul,
Din fund de-Ardeal și până peste Bug,
Suntem cu sufletele ca un rug —
Unde-i Armata și Conducătorul!....

ION ARDELEANU

Recruții Bucovinei au depus jurământul în ziua de 24 Ianuarie într'un cadru de românească înălțare

După un ger năpraznic de 25 grade sub zero, care se lăsase de mai multe zile peste plaiurile și crestele bucovinene, iată-ne deodată cu trei zile înainte de înălțătoarea zi a lui 24 Ianuarie — când a fost fixată depunerea jurământului recruților — în prag de primăvară.

Temperatura se ridică în chip miraculos peste zero. Soarele înflorește cu aur piscurile indepărtate, iar cupola azurului, fără pată de nouri, se ridică senină și largă depe marginile argintate ale albei mantii de iarnă.

Se pare că vremea însăși se pregătește de sărbătoare. Cernăuții și toată zestrea din jur, își adaugă la pitorescul lor această seninătate a naturii, pentru românească sărbătoare.

Depunerea jurământului s'a oficiat în manejul încăpător al unei unități din localitate. Comandantul regimentului și subalternii săi s'au îngrijit din timp ca primirea să fie la înălțimea vredniciei românești. Pământul din manej a fost bine bătut și acoperit cu un strat de nisip curat, pereții împodobiți cu steaguri și ghirlande de cetină. Pe peretele din fund au fost înălțate, în format mare, portretul M. S. Regelui și al Conducătorului Statului. La intrare, deoparte și de alta, stau de straje două tunuri de câmp, cu țevile îndreptate spre fruntar. Cele două estrade din mijlocul sălii, rezervate mesei de slujbă și oficialităților militare și civile, au fost încadrate, pe colțuri, de două tunuri a. c. a. și două brandt-uri grele.

Șirurile de brazi din afara cazărmii și ghirlandele de cetină dinăuntrul sălii, ca și stindardele bogat și ordonat arborate pretutindeni, alcătuesc un simbol de românească frământare.

In seara zilei de Sâmbătă, orașul întreg a îmbrăcat vestmântul tricolor, iar în dimineața celei următoare unitățile militare din localitate, încă dela orele 9, au început să-și trimită companiile de onoare în strae de paradă și în cadență de plină vigoare. Copii și femei fug la ferestre și porți să privească ostașii Patriei, care trec în rânduri perfecte, cu armele pe umăr și zgudue pământul în sunetul trompetelor. In dreapta plotoanelor și secțiilor, cot la cot și umăr la umăr cu ostașii, pășesc tineri sublocotenenți, svelți și supli; pe brațul celor mai mulți lucește evocator semnul de rănit, de neobosit cruciat în lupta Patriei. Săbiile șueră prin aer, viguros mânuite, când se ridică și se înclină pentru onor.

O bătrână, deșteptată din grijile-i gospodărești, de sunetele muzicii ce se aproprie, se cațără grăbită, în sarica-i de oae, pe parmalâcul pridvorului să înfigă sus, în streașină, tricolorul pe care a uitat să-l pună decuseară.

Și rândurile de baionete trec în perfectă și amenințătoare ordine. Recruții bucovineni, cu armele pe umăr, cu centuri și cartușiere încinse peste zeghiile de dimie, cu însigne tricolore și rămurele de brad înfipte la cușme, se scurg în nesfârșite șiruri spre cazarma regimentului de artilerie.

Au fost astfel aduși să depună aci jurământul: Elevii Secției de Pregătire Premilitară depe lângă Politehnica „Gh. Asachi" din Cernăuți, Recruții bucovineni și pionerii din localitate.

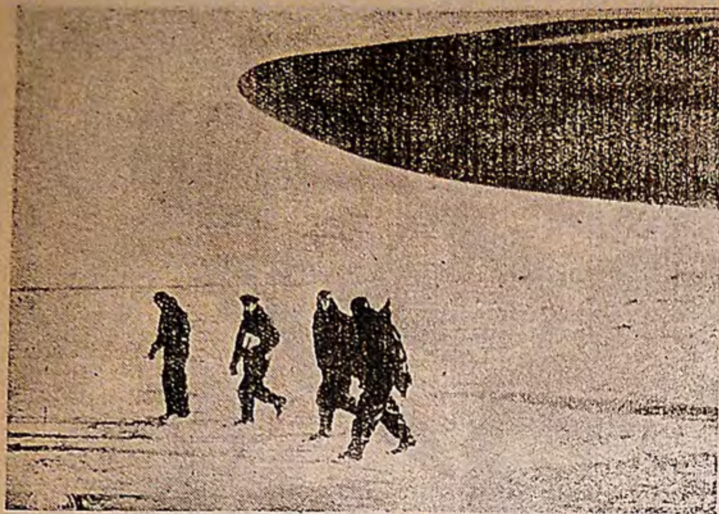
In sală, atât recruții, cât și ostașii companiilor și ai delegațiilor de onoare, au fost rânduiți pe cele trei laturi libere ale manejului.

La ora 9,45 dă onorul și raportul d-lui general de Divizie Cârlaonț D-tru.

Sosesc apoi, I. P. S. S. Tit Simedrea, Mitropolitul Bucovinei, și alte persoane oficiale. La 9,55 sosește și primește onorul și raportul d-l general de Divizie Calotescu Cornel, Guvernatorul Bucovinei.

Pe estradă ia loc asistența oficială, ci-

(Urmare în pag. 4)

Aviatorii români sosind din misiune

Recruții Bucovinei au depus jurământul în ziua de 24 Ianuarie într'un cadru de românească înălțare

(urmare din pag. 3)

vilă și militară, în frunte cu I. P. S. S. Mitropolit Tit Simedrea.

Asistența militară este alcătuită astfel din d-nii: gen. div. Calotescu Cornel, gen. div. Cârlaonț D-tru, col. Petculescu Athanasie, col. Lăpușneanu, col. Murărașu Ion, col. Panu, col. Pantelimon, col. Petruc, col. Cristescu, col. magistrat Cristescu Gheorghe, col. Berechet prefectul județului; lt. col. Vasiliu M., lt. col. Cândea, din Inspectoratul Jandarmeriei; maior Țivlea Ion, maior Franc Alexandru, maior Săndulescu, maior Lucescu C-tin și alții.

In asistența civilă desprindem pe d-nii: Galeș, primarul municipiului Cernăuți, Hudescu Ilie, Florescu Vasile, secretar general al Guv. Bucovinei, prof. Cristea Otin, prof. Vasile Loichiția, prof. Petrescu, decanul Șc. Politehnice, prof. Iancovici, prof. C. Tomescu, insp. g-ral dr. Octavian Lupu, Ionescu, Bradețeanu și Alaci.

La ora 10, parohul garnizoanei, cpt. Birău Pantelimon, asistat de părintele Hojbotă Vasile, părintele Popovici și diaconul Alexa, dela Mitropolie, precum și de capelan german Jingievschi Iosif, pentru cultul romano-catolic și preot prof. Budu Sabin, pentru cultul greco-catolic, începe oficierea.

Se comandă: „Pentru rugăciune, descoperiți !". Căștile și chipiile trec cu o mișcare scurtă pe antebraț, iar părintele Birău Pantelimon începe rugăciunea și slujba.

După slujbă, înainte de a se începe depunerea jurmântului, părintele vorbește ostașilor, arătându-le însemnătatea jurământului. Le desvălue importanța pe care o are jurământul ostășesc, pentru existența și apărarea Neamului; le arată legătura și chezășia cu Divinitatea, pe care o are lupta dusă sub jurământul sacru. Le arată de asemenea dezonoarea și ruina, care decurg pentru cel ce-și calcă jurământul ostășesc.

Depun jurământul întâi elevii Secției de Pregătire Premilitară, apoi recruții pionieri și le urmează numeroși recruți bucovineni; oficiază prestarea jurământului părintele paroh al garnizoanei.

La urmă depun jurământul recruții de rit romano-catolic, cu capelan Jingievschi Iosif și apoi cei de rit greco-catolic, cu preot prof. Budu Sabin.

Jurământul se depune pe trei drapele, pe grupe. Vocile ostașilor răsună din ce în ce tot mai hotărâte și mai dârze, în repetarea formulei jurământului: „In numele lui Dumnezeu, Atotputernicul, eu ostașul.......... jur credință Națiunii, Regelui și Statului Român; jur credință și supunere Conducătorului Statului; jur să păstrez ordinea și secretul ce mi s'ar încredința; jur să execut ordinele fără șovăire; jur să lupt până la moarte pentru Dreptatea Neamului Românesc; jur să fiu cinstit; așa să-mi ajute Dumnezeu !".

Ion și Ion, și Rade și Ilinci", ca un adevărat cântec de tilinci — cum spunea nu de mult un poet — își repetă ostașii aceleași curate și frumoase nume românești.

In cele două tribune depe laturile intrării, o seamă de poporeni, în port cât mai diferit, mai colorat, se înghesue până la refuz, cu ochii arși de sete spre ostași.

Cu pântecul lipit de rampă și strivit de cei din spate, un țânc puțin mai răsărit decât un țăruș de islaz, cu mâinile înfundate în buzunarele zăbunului, încins cu curmeiu de cânepă, în loc de centură și cartușiere, cu căciula îndesată pe sprâncene, privește crunt, cu invidie, la armele cu baionete sclipitoare ale celor care prestează, unii după alții: „Jur să lupt până la moarte pentru Dreptatea Neamului Românesc !"...

La terminarea jurământului, d-l colonel Petculescu Athanasie ține o scurtă și frumoasă cuvântare. Arată însemnătatea zilei de 24 Ianuarie, în care — cu 84 ani în urmă — aceeași conștiință Națională și patriotică a părinților noștri a decretat pentru vecie unirea celor două principate românești: Muntenia și Moldova și-a instaurat temelia desvoltării Statului român. — In partea a doua a cuvântării, arată forța mare pe care o dă legământul sfânt al jurământului, în lupta dusă de ostași pentru apărarea fruntariilor Patriei.

La ora 12, după terminarea jurământului, are loc defilarea în fața Domnului General Cârlaonț Dumitru și a ofițerilor superiori din garnizoană.

Muzica este dată de regimentul de vânători.

Deschide defilarea delegația elevilor Liceului Militar „Ștefan cel Mare". Ii urmează companiile și bateria de onoare ale regimentelor: de vânători, artilerie și pionieri, cu Drapelele lor. Defilează apoi delegația Șc. de Subofițeri jandarmi, Studenții Șc. Politehnice, recruții pioneri și recruți bucovineni.

Cu defilarea, serbarea a luat sfârșit.

Din partea de Răsărit a orașului, un nour gigantic de corbi se ridică întunecat și amenințător, ca un final de serbare, ca o cortină peste zilele cu senin și soare, prevestind, prin sbor caracteristic, că, poate chiar mâine, iarna își va relua cu aceeași furie firul întrerupt. Reporterul fotograf se îndârjește să-i țintească cu obiectivul aparatului.

Cobor pe sub aleele de brazi și — impresionat de această curată pulsație românească — mă surprind cu câteva versuri în gând, învățate încă din clasele primare, dar al căror tâlc nu-l putusem desprinde întreg atunci:

La o tufă de sulfină,
Car cu patru boi
S'a oprit și ți se'nchină:
Bucovină, Bucovină,
Leagăn de eroi.

Vrednicii feciori ai Bucovinei se legaseră să aducă din nou ținutului lor natal, „Leagănului de eroi", hlamida de azur și aur a gloriei lui Ștefan cel Mare, juraseră să-i dea din nou strălucirea de „diamant din stema" neînfrântului Voevod.

Basarabia noastră

In noaptea de 26 spre 27 Iunie 1940, guvernul sovietic trimitea României o notă ultimativă, prin care se cerea evacuarea imediată a Basarabiei și a unei bune părți din Bucovina de Nord.

Situația era foarte grea. Singuri, în mijlocul prăpădului care ne amenința din toate părțile, a trebuit să facem marele sacrificiu al cedării fără luptă. Așa o cereau nu numai greutățile prin care trecea țara noastră în acea vreme, dar și interesele întregei Europe.

Sovietele își dădeau bine seama de acest lucru. Deaceea nici nu se mai ostenesc să găsească o motivare serioasă a pretențiilor lor, mulțumindu-se a invoca — mai mult de formă — câteva pretexte ridicole, dacă n'ar fi fost ipocrite. Căci iată ce spunea nota sovietică: „In 1918, România, profitând de slăbiciunea militară a Rusiei, a răpit din Uniunea Sovietică (Rusia) o parte a teritoriului său, Basarabia, violând legătura seculară a Basarabiei, populată, în primul rând, de Ucraineni, cu Republica Ucraineană".

Dacă tovarășii dela Moscova și-ar fi cunoscut mai bine propria lor istorie, n'ar fi recurs la asemenea răstălmăciri grosolane, desmințite chiar de documentele și mărturiile rusești. Căci nu un român, ci însuși marele lor țar Petru recunoaște, în tratatul încheiat, la 1711, cu Dimitrie Cantemir, Domnul Moldovei, că „Hotarele Moldovei, după vechile ei drepturi, sunt acelea formate de Nistru, Camenița, Tighina, cu teritoriul Buceagului, Dunărea, Muntenia, Ardealul și Polonia". Iar un ofițer de stat major rus spunea încă și mai limpede la 1828: „Istoria Basarabiei nu cere studii speciale; ea este legată de istoria Moldovei și a Valahiei și de soarta voevozilor ei".

Cum rămâne atunci cu legătura seculară a Basarabiei cu Ucraina? Este adevărat că acest pământ românesc a stat 100 de ani sub domnia cnutului rusesc, dar aceasta, cum spune poetul, „prin intrigă și silă". Pentrucă, nici chiar atunci, Basarabia nu încetează a se simți trup din trup românesc, suflet din suflet românesc. Ea, care dăduse Moldovei pe Alexandru Vodă cel din Lăpușna și pe Cantemirești, va continua, și după 1812, să dea neamului românesc oameni politici ca Mihail Kogălniceanu, cel de pe Kogâlnic, învățați ca Bogdan Petriceicu Hajdeu și Constantin Stere, poeți ca Alecu Russo, Donici și Mateevici sau ostași de frunte ca Mareșalul Averescu.

Nu este deci de mirare că, la prima ocazie favorabilă, Basarabia nu este „răpită", cum afirmă cu rea credință nota sovietică, ci se unește de bună voie cu Patria Mumă, în numele acelui drept sfânt al popoarelor de a dispune de ele însele, pe care însuși Lenin îl recunoscuse pentru popoarele din Rusia.

Cât despre afirmația că Basarabia este populată, în primul rând, de Ucraineni, iată ce spunea un ofițer al armatei țariste, pe la 1863: „Moldovenii formează majoritatea populației, aproape 3/4 din cifra totală... Ei pot fi socotiți, ca să zicem așa, ca băștinașii acestei regiuni (Basarabia).

Dar chiar recent de tot, mai precis după agresiunea din 1940, Constantinov, președintele republicei autonome moldovene, formată din Basarabia răpită și din fosta republică moldovenească de peste Nistru, recunoaște, în fața sovietului suprem dela Moscova, că 70% din locuitorii acestei republici sunt Moldoveni.

Acesta este adevărul adevărat. Basarabia a fost și va rămâne întotdeauna românească. O mărturisește toată istoria ei, strâns legată de a Moldovei, populația ei în mare majoritate românească și însuși pământul ei, cu formă, climă și plante, întru totul asemenea celor din Moldova, dar atât de deosebit de cele de dincolo de Nistru.

De aceea o despărțire a Basarabiei de Moldova este nefirească și nedreaptă, iar motivul adevărat al agresiunii sovietice din 1940 nu este cel invocat în nota ultimativă, ci cel pe care încă de mult îl anunțase Lenin: „Noi nu trăim într'un stat, ci într'un sistem de state și existența îndelungată a Rusiei Sovietice, alături de statele necomuniste, ar fi de neînchipuit. La sfârșit, unul sau celelalte trebue să învingă".

Aceasta este marea semnificație a războiului din Răsărit, în care România a fost angajată, cu toate forțele sale, ca răspuns la agresiunea sovietică și cu conștiința că-și apără drepturile sale sfinte.

Pe margine de viață

In amintirea locot. rez. profesor Leonida C. Pop, căzut la Stalingrad.

Căzuse seara peste toate,
și moartea cea fără hotar,
s'a închis și dânsa în cetate,
lăsând prin șanțuri betonate,
blesteme, ură și amar....

E noapte, viscol și pustiu
pe întinsuri. Totul e barbar.
In șanțuri, nici ei nu mai știu,
de e de vreme, sau târziu,
de sunt din Dârste sau Sătmar...

In fruntea lor, Leon pribeag,
sta treaz, cu gându'n depărtări;
Lăsase tot ce-avea mai drag.
Pe mama o vedea în prag,
în satul lui străin din zări...

Ioane!, vezi tu peste un ceas,
pornind din nou la un atac.
Aici atât ne-a mai rămas...,
să ducem mândru, pas cu pas,
porunca celor care tac....

Dar! dacă o fi, să nu mai vin,
din lupta noastră cruntă
Să spui, să afle vr'un vecin,
că am murit cu gând senin,
la țara mea rotundă.

In Bihor de-o fi s'ajungi,
vr'odată! Cine știe,
și ai mei, vor fi îngropați, atunci,
Să lași o lacrimă pe lunci,
și'n poarta mea pustie.

Cap. T. R. P. GAGEA

Patrulă românească în înaintare

Cum cinstea un sătean pe Cuza Vodă

Departe, într'o căsuță veche și mică, de abia te poți învârti întrânsa, joasă, cu o mogâldeață de sobă, un ochișor de lumină, iar în peretele dinspre răsărit, în rând cu icoanele, având chipurile lui Cuza Vodă și al Doamnei Elena, stă un sătean, de o bunătate fără seamăn și de o cinste netăgăduită.

El a iubit întotdeauna pe acel ce a împroprietărit pe săteni și le-a dat lumină, școală și dreptate, căci i-a dat și lui pământ de pe care se hrănește el și copiii, s'or hrăni nepoții și strănepoții și de pe urma căruia are îndestulare astăzi. Neslăbită și vârtoasă îi este și acum dragostea și aducerea aminte a aceluia ce a scos biciul din țară, lui Cuza vodă, „Tatăl lui", cum îi place moșului Neculai să spună cu mândrie, întotdeauna și către oricine.

Ca un prinos de recunoștință și de multă iubire pentru Cuza Vodă, ca și în anii trecuți, bătrânul a făcut și anul acesta, în ziua de Sf. Dumitru, un parastas pentru odihna sufletului lui Alexandru Cuza, al Doamnei Elena și al lui Mihail Kogălniceanu.

Pe urmă a făcut un alt parastas pentru părinții lui morți. Apoi a făcut o prăznuire mare și a dat de pomană lucruri și strae pentru Cuza Vodă și a întins o masă mare, încărcată cu tot felul de bunătăți, la care chemase mulțime de săteni.

Dinaintea casei moșneagul avea fântână frumoasă cu apă bună și răcoritoare; iar pe furca fântânii avea așezată o tăbliță în care a trecut în pomelnic, întâi pe Alexandru Cuza, Elena Doamna, Mihai Kogălniceanu și apoi rudele lui moarte. El a făgăduit că deasupra acestei tăblițe-pomelnic va așeza, în ramă, chipul lui Cuza Vodă. și așa a făcut.

Atât de mult îi era drag Cuza Vodă.

*

Era prin anul 1911. Se alcătuise, în Iași, un comitet pentru ridicarea unui monument lui Vodă Cuza.

Se pusese totul la cale, pentru ca frumoasa inițiativă să reușească.

Rămăsese să se aleagă locul. Trei membri din comitet: A. D. Xenopol, A. C. Cuza, N. Iorga, la 8 Aprilie 1911, au înaintat un document memoriu Primăriei din Iași, în care arătau că:

1) motivul istoric, 2) motivul estetic, și 3) motivul legal, îndreptățeau așezarea statuiei lui Cuza Vodă, numai în „Piața Unirii și nu în altă parte.

Rezultatul?

Statuia lui Alexandru Ioan I. Cuza s'a înălțat falnic în „Piața Unirii", unde o vedeau, se simțeau plini de evlavie și erau cuprinși de fiorul celui mai curat patriotism, toți cei care treceau prin Iași.

*

Când i-am spus că oameni cu iubire pentru Cuza și mărețele lui fapte săvârșite de el și lăsate nouă, acestora de azi, ca moștenire, au plănuit ridicarea unei statui la Iași și că urma să i se desvelească în toamna acelui an chipul de bronz, amintitor, spre vederea și simțirea tuturor Românilor, bucuros moș Nicolae Mihalcea, din comuna Movileni, județul Tecuciului, mi-a grăit că a trimis și dânsul un frănculeț acelora ce țineau cheltuiala statuiei.

Și sub înrâurirea puternicei iubiri ce-i răscolea sufletul, moș Niculae își îndreptă privirile spre chipul lui Vodă și al Doamnei Elena Cuza, așezate în rândul icoanelor.

Se uită o clipă, două... ochii începură să i se umezească și lacrimi curate, albe, ca niște boabe de mărgăritar, curgeau tot mai des, udându-i de-abinelea obrazul brăzdat de bătrânețe.

In mintea și inimile țăranilor noștri trăiește și va trăi pentru veșnicie amintirea popularului, dreptului și iubitului Alexandru I. Cuza.

Și ei zic veșnic: „fie-i țărâna ușoară și aducerea aminte în veci neuitată".

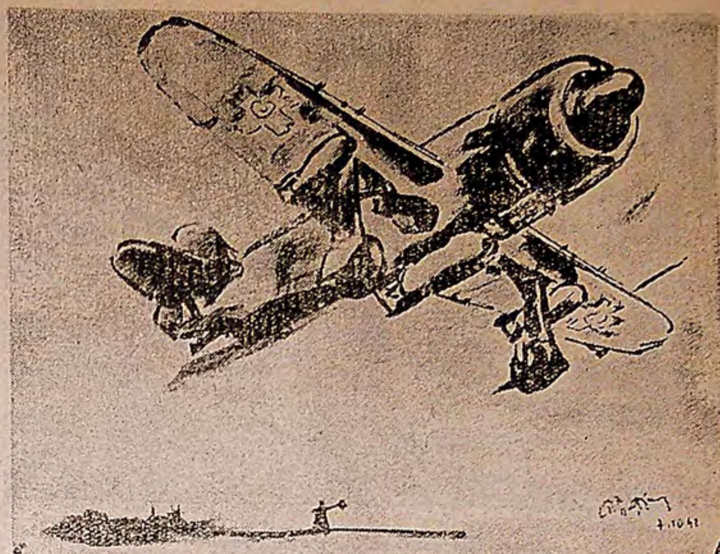
TOMA E. ALEXANDRESCU

„Crucea de fier"

Si dela Prut în marea Cruciadă,
In Iunie, în leatul patruș'unu,
Ca să intrăm lumină în baladă
Cu Dumnezeu, cu spada și cu
[tunu'
Pornim sub semnul crucii la răz-
[boi
Alăturea de camarazi, giganții
Mărșăluim și asaltăm prin ploi
Noi infanteriștii... dorobanții.
Tot înainte prăbușind dușmani
In viscole albastre fremătând;
Și cot la cot cu vulturii germani,
Trec vulturii Carpaților lup-
[tând.
Te'nvrednicești spre răsărit,
[Ioane
Să 'nalți credința pân'la Dum-
[nezeu;
Te bați căzând cu fața la icoane
Și'n suflet ești cu 'ntregul nea-
[mul meu.
Oblăduiți de sfinți și de mor-
[minte
Și scut având arhanghelii din cer
Calci peste vreme, treci mereu
['nainte
Purtând soldat viteaz „Crucea
[de fier"

Lt. PETRE PAULESCU

Schiță de pe front (de P. Șuțeanu)

Eroii căpitani: F. Ciupagea și E. Cerbiceanu

La 3 Octomvrie, batalionul din care făcea parte și compania comandată de căpitan Eugen Cerbiceanu, primise ordin să atace și să pună stăpânire pe cota 215 de unde bolșevicii, întăriți în cazemate puternic fortificate, stăpâneau cu focul întreaga vale a râului Albin. Incă dis de dimineață, inamicul începuse să tragă în noi cu toate armele ce aveau la îndemână. Dar comandantul batalionului, curagiosul și destoincul Maior Ion P., indică artileriei noastre să tragă pe versantul sudic al cotei, de unde văzuse că vin loviturile de brandturi. Odată reduse la tăcere cazematele bolșevicilor, se dă ordinul de atac pe direcția stabilită de cu seară. Ostașii noștri, ca unul singur pornesc cu toții în pas viu la atac. Compania III-a, comandată de bravul căpitan Eugen Cerbiceanu, este oprită în liziera unei pădurici de stufăriș, de un foc viu de arme automate. Cerbiceanu cercetează de unde vine focul și ordonă să se arunce grenade.

Cu plotoanele sublocotenentului Ciocârlan și sublt. Saizescu, manevrează pe flancuri, iar un alt ploton fixează de front pe inamic asaltându-l. In fruntea unității pe care o îmbărbăta continu, căpitanul Cerbiceanu pătrunde cel dintâi în pădurice și o parcurge fulgerător mai mult de jumătate. Inamicul, care nu se aștepta la asemenea învăluire, caută să fugă zăpăcit de focul dorobonților noștri. Până la liziera pădurii mai erau vreo 30—40 metri. Când luptele erau în toiul lor, o detunătură puternică taie năpraznic pădurea. Căpitanul Cerbiceanu, care se găsea încă în fruntea unității, este lovit grav de o grenadă defensivă în piept, aruncată dintr'un pom de o femeie soldat.

— Să vie brancardierii la mine, iar voi continuați, a putut să mai grăiască bravul ofițer dându-și sufletul.

Căpitanul Eugeniu Cerbiceanu era un ofițer destoinic, energic, drept și bun camarad. Corect cu el și cu alții, plin de demnitate și curaj, inteligent și bine pregătit pentru cariera pe care și-o alesese, făcea cinste regimentului nostru și Armatei Române.

Dar poporul român este plin de eroi, de oameni care nu precupețesc nici un fel de jertfă, oricât de scumpă ar fi. Un astfel de om a fost și eroul căpitan Ferdinand Ciupagea, căzut în fruntea companiei a 7-a la vest de satul Eriwansky (Caucaz), la 9 Octomvrie 1942.

Ofițer capabil, tânăr și cu multă putere de muncă; destoinici și energic, bun camarad, blând și iertător cu cei mici, căpitanul Ciupagea, originar din Mehedinți, se găsea încadrat la o mare unitate în primăvara anului acesta. El nu a voit să rămână departe de camarazii săi care luptau pe front, ci a cerut stăruitor să fie trimis la o unitate operativă, pentru a putea lua parte efectiv la luptele din Crimeea. Comandant al companiei a 7-a dintr'un regiment de infanterie, căpitanul Ciupagea a dovedit, prin faptele sale de arme, că este un luptător de elită, energic, curagios și fără frică de moarte. Datorită prezenței lui de spirit, încercarea inamicului de a debarca trupe la Cap Tarhan în Crimeea, pe Marea de Azov, a dat greș. Cu această ocazie, întregul efectiv debarcat de bolșevici a fost capturat. Ca și în Crimeea, în luptele din Caucaz, căpitanul Ciupagea a fost prezent la datorie. Cu acea ocazie a fost rănit, dar a refuzat cu îndârjire să fie evacuat.

La atacul dat de compania comandată de el la 9 Octomvrie 1942, în direcția satului Erivansky, căpitanul Ciupagea este în permanență în fruntea vitejilor săi ostași pe care îi îmbărbătează mereu. Aci, bolșevicii masaseră trei batalioane de marinari, de parcă izbânda le-ar fi venit dela ocuparea acestei văi încâlcite. Luptele sunt crâncene. Din spre cota 60 bat brandturile de 120 și latră mitralierele asurzitor. Prin acest iad soldații căpitanului Ciupagea își fac tot mai stăruitor drum spre poziția inamicului. Impingând ploton după ploton și manevrând, Ciupagea izbutește în cele din urmă să pună stăpânire pe satul Erivansky. Dar inamicul, din cale afară de puternic, presează mereu. Ostașii noștri rezistă din toate puterile și cu sprijinul batalionului Maior C. inamicul este pus pe fugă. In învălmășala de nedescris a luptei, căpitanul Ciupagea Ferdinand este pentru a doua oară rănit. De data aceasta mai grav însă!

Amărât de faptul că lucrurile n'au ieșit așa după cum ar fi voit, zdrobit de durerea ranei ce-l apasă în piept, căpitanul Ciupagea se retrage singur în adăpostul unei tufe pentru a nu fi văzut de ostașii lui, pe care nu voia să-i demoralizeze. Acolo, în așteptarea brancardierilor, după ce a aruncat cele câteva grenade găsite alături într'o grupă bolșevică, decimând-o și punând-o pe fugă, grupă care se strecurase în dosul companiei sale, din cauza cantității prea mare de sânge ce se scursese din rană, cel ce a fost căpitanul Ciupagea își dă sufletul împăcat cu el însuși și cu Patria pe care a servit-o din plin.

Ultimele cuvinte i-au fost: Trăiască România ! Dumnezeu s'o ducă la izbândă. Aceste cuvinte sunt testamentul unui român adevărat care nici în ultimele clipe nu se gândește la sine.

Corpul Căpitanului Ciupagea se odihnește în cimitirul eroilor români din Abinskaia, unde a fost înmormântat cu toate onorurile, în prezența trupei și tuturor ofițerilor dela marea unitate din care a făcut parte.

S.

Infanteriștii noștri pe front

Ostaşi finlandezi oprind puhoiul bolşevic

Spre izbândă

In cursul lunii Decemvrie, 143 voluntari au pornit spre front

Oricât de grele ar fi condiţiile luptei sfinte şi mari în care poporul nostru s'a avântat cu nesdruncinată convingere şi neocolit spirit de jertfă, rândurile brave ale celor care pornesc voluntar spre aprigele linii ale încleştărilor cu duşmanul se menţin în aceeaşi trainică şi hotărîtă cadenţă.

Deşi iarna îşi aşterne, din zi în zi, tot mai mult, peste haturi, grădinile şi livezile înflorite cu zăpadă şi ghiaţă, iar viscolele tăioase îşi sună trâmbiţele lor înfloritoare, sufletele adevăraţilor fii ai Patriei — urmaşi vrednici ai străbunilor care şir neîntrerupt de veacuri şi-au apărat glia şi Neamul — sting în apriga căldură a dragostei de Ţară orice urmă de teamă sau de ezitare şi cer impetuos autorităţilor şi unităţilor militare trimiterea alături de camarazii de pe cruntele linii ale bătăliei.

Necontenite cereri, formulate cu o elocventă simplitate de cele mai multe ori şi totuşi pline de un entuziast elan în deobşte, ne aduc valul de adâncă şi curată simţire românească şi patriotică ale vrednicilor osteni din cele mai îndepărtate unghere ale Ţării. Tineri, în cea mai fragedă vârstă, alături de ostaşi maturi şi de cei din contingentele ieşite dintre elementele Armatei, solicită neîncetat dreptul de a participa cu preţul propriilor vieţi la marea şi răsunătoarea izbândă a Neamului. Din plin conştienţi şi de jertfă, dar şi de înalta lor menire, înlăturând din calea lor stavilele de tot felul, pornesc în sbor năvalnic, în calea vrăjmaşului de moarte, dincolo de fruntarii.

Pe această cale a luptei voluntare au pornit spre front, în cursul lunii Decemvrie, în urma aprobărilor obţinute pe cererile lor stăruitoare, 143 bravi ostaşi. Dintre ei, 125 fac parte încă din elementele Armatei. Mulţi dintre aceşti 125 voluntari de războiu au mai luat parte la unele din trecutele bătălii ale acestui războiu şi solicită să fie primiţi din nou, mai departe, la epica încordare a Neamului. Alţii, nerăbdători că unităţile lor nu iau parte activă la acest războiu, au cerut şi obţinut mutarea în unităţile de pe front.

Sunt şi patru ostaşi care au ieşit de mult din cadrele armatei, care au mai participat şi la alte războaie din trecut şi se simt, cu tot contingentul lor înaintat, plini de vigoare pentru a duce lupta de apărarea hotarelor.

Cinci tineri — copii în puterea cuvântului — din contingentele 1946, 1947 şi 1948, în elanul lor nestăvilit, dovedesc aceeaşi adâncă iubire de Ţară şi acelaşi spirit de jertfă pentru lupta ei de apărare şi revendicare.

„Am dorinţa, Domnule Mareşal — argumentează Alexandru Moldoveanu, notar, în vârstă de 26 ani — să fiu şi eu în rândurile celor ce luptă pentru drepturile româneşti, moştenite. Sunt destul de tânăr şi nu merit a sta ca un gârbovit în faţa acestui imperativ al Ţării''.

La fel jandarmul fruntaş Olaru Vasile, refugiat, a cerut să fie trimis la un regiment de infanterie de pe front..., *unde luptă toţi fraţii mei români cu drag şi bucurie; vreau să lupt pentru Patrie şi credinţă; vreau să mor pentru Cruce şi Neamul meu''.*

Sergentul T. R. Nicolau Victor, ctg. 1935, găsindu-se în concediu medical până la 1 Februarie 1943, argumentează — brav şi drept — în felul următor:

„Cum datoria mea de om şi de fiu al acestei Ţări este de a nu sta în zona interioară, ci a lupta alături de fraţii mei care sunt pe front de multă vreme; respectuos vă rog, Domnule Mareşal, a da ordin să mi se suspende concediul medical, să fiu înrolat în Regt.... Infanterie şi să fiu trimis imediat pe front, în primele linii, cu primul detaşament care pleacă''.

Cu aceeaşi hotărîre şi stăruinţă au cerut trimiterea pe front, cu primul detaşament, Cârjă Ştefan, Mocanu N. Ioan şi plot. rez. Stoica N. Constantin, rănit în luptele dela Odesa.

Intre cei ale căror nume nu au fost încă publicate, iată pe cei cinci tineri neinstruiţi: Cojoc Const., ctg. 1947 şi Blaba Raul, ctg. 1947, dela Liceul Petru Rareş din Piatra-Neamţ; Epure Ioan, ctg. 1947; Zamfirescu Ion, ctg. 1946 şi Barbu Dumitru, ctg. 1948.

Iată şi voluntarii ieşiţi din elementele armatei: plot.-major Ilarion Gogu, ctg. 1913; plot. Nicolae Bejan, ctg. 1902; plot. Călin Marin, ctg. 1910 şi soldatul Petre R. Oprea, ctg. 1911.

Pregătirea grenadelor pentru duşmani

A opta misiune

De atâtea zile se ţine frontul inamic dela Don sub o puternică presiune de către avioanele noastre, care acţionează fără odihnă. Am văzut atâtea bombardamente, am sărit de atâtea ori de bucurie, felicitându-mă, în avionul care evolua deasupra focului duşman. Mă conving tot mai mult că aviaţia trebue s'o cunoşti, ca s'o iubeşti cu adevărat.... Altfel, poţi numai s'o admiri şi atât... Ce deosebire între admiraţia ce purtam mai înainte bravurii tăcute a bombardierilor şi dragostea, pasiunea sporită cu fiecare misiune, cu fiecare întâmplare, pe care o nutresc astăzi când număr câteva sboruri cu aviaţia de bombardament la duşman !... A opta misiune !... Intr'un anumit fel, pornită în acelaşi cadru şi acelaşi ritm ca şi celelalte şi faţă de care încercatele echipagii nu mai simt niciun fel de tresărire... Am ascultat cu grije, cu atenţie, recomandările Comandantului Grupului, care, pe drept fie spus, sunt mult mai mult decât datele unei lecţii de seminar la o şcoală de bombardieri, ne-am încataramat în chingile paraşutelor şi am decolat... Dar în această zi, în această a opta misiune a mea, trebuia să fie şi ceva deosebit.

Soarele trecut de amiază încălzeşte timid pământul crăpat de gerul din ultima vreme. Sub noi şi în zări peisagiul arămiu al toamnei aruncă luciuri aurii... Trebue să bombardăm satul R.; celelalte avioane lovesc o regiune apropiată cu lucrări şi amplasamente grele. Ştiu foarte bine, toţi, cum vor încrucişa dârele, o împrăştiere cât mai mare a loviturilor pe teren.

In avionul din faţa noastră, cpt. Theodoru Eugen şi cpt. Profir Ion au numeroase şi răsunătoare succese; valoarea acestui echipagiu e incontestabilă. In avionul 27, în faţa mea, şeful echipajului slt. Oncioiu face o pereche de admirabilă înţelegere cu valorosul pilot adj. Petcu şi au deasemenea bombardamente care îi înscriu printre fruntaşii Escadrilei. Slt. Oncioiu, pe lângă meticulozitatea şi conştiinciozitatea cu care îşi execută misiunile, este marcat şi de o mare modestie, care-i sporeşte aprecierea din partea camarazilor şi a superiorilor.

Sborul spre linii în cadrul amintit şi cu echipagii de o asemenea probitate e o încântare. Şi eu sunt cu atât mai entuziasmat cu cât cerul e împânzit de avioane amice care merg în aceiaşi direcţie. Când suntem aproape de linii putem observa câteva celule de vânătoare sub noi; bombardamentul uşor este reprezentat de două patrule rapide care se sucesc într'un sector până când vedem pământul scăpărând în explozii după care se ridică uriaşe crizanteme de fum; în altă parte câteva avioane germane picură foc pe nişte poduri de pe Don, iar în stânga noastră ne iau înainte patrulele dela alt grup român.

Este minunat, extrem de frumos şi de înviorător spectacolul acesta de forţe aeriene în desfăşurare. Preocupat de aceasta, deabia observ că avionul 14 se dirijează spre dreapta, face un scurt început de ocol pe stânga, pentru a intra pe obiectiv. Avionul nostru se ţine pe direcţie, dar slt. Oncioiu s'a aşezat cu privirea în vizor şi urmăreşte atent ţinta; în stânga satului pe care-l vom lovi, observ guri de foc ce trag în liniile noastre. In acelaşi timp, avionul cap lasă bombele, parcă se varsă o târnă cu ştiuleţi brumării; face apoi un viraj pe dreapta, în care timp şi avionul nostru a lăsat încărcătura...

Nu putem vedea dâra şi ne sucim cât putem pentru a zări efectul. Când, după un viraj o putem vedea, un ura ca la comandă isbucneşte din piepturile întregului echipaj.

In tot lungul satului, înţesat cu trupe duşmane, se ridică o salbă de fum. In mijloc ca o uriaşă ciupercă este umbra aşternută de soare pe pământ, a unei formidabile explozii. Desigur un depozit de muniţii a sărit în aer. O asemenea dâră şi o asemenea explozie n'am mai văzut decât în fotografii... Tremur de bucurie, de emoţie...

Lăsăm în urmă un adevărat zid de fum al artileriei aniaeriene şi, fericiţi, coborîm în sbor lin spre aerodrom.

Că a fost dâra bombelor noastre e incontestabil, dar n'am văzut unde au căzut şi unde au explodat bombele celuilalt echipaj.

In cortul comandantului se produce acest dialog între admirabilii şefi ai echipagiilor:

— Este a mea lovitura!

— Cum să fie a ta, când eu am lăsat bombele întâi?

— Ei, băieţi, potoliţi-vă — interveni comandorul — este a noastră lovitura, vă felicit şi mă mândresc...

Fotografia a arătat apoi că amândoi aveau dreptate şi comandorul era firesc să fie şi el mândru.

A opta misiune a fost cea mai frumoasă.

Serg. t. r. av. VELICIU ION

INSCRIPŢIE

Multe seminţii şi leaturi
Ţara noastră o râvniră,
Dar s'au dus lovite 'n coastă
Tot aşa precum veniră.

Şi-am rămas aici din veacuri
Pe străvechea temelie,
Să zidim ne'nfrântă lege,
Să rodim cu os în glie.

Ţara mulţi ne-au vrut-o pradă
Şi şi-au frânt în ea trufia.
Ei s'au stins în timp grămadă,
Noi ne-am întregit moşia.

Căci e piatră de credinţă
Şi pământ sfinţit cu sânge
Şi ne creşte în fiinţă
Cum în suflet se resfrânge.

Ţară luminând în soare
Ca o veşnică icoană,
Ea va creşte 'ntre popoare
Un popor fără prihană.

Şi va înălţa prin vremuri
Fruntea-i ca un pisc de munte.
Vrerea lui: adânc cutremur,
Gându-i: cruce la răspânte...

PAGINA VESELĂ

PE DOS

Unui sătean, odată muierea i s'a înnecat
Când la un râu, împreună cu altele s'a scăldat.
El, cu prăjina'n mână în vârfu-i cu cârlig pus,
Se ducea tot căutând-o pe cursul apei în sus.
Altul trecând îl întreabă, ce tot umblă căutând?
El spuindu-i totodată îi ceru şi sfat zicând:
— Mi s'a 'necat, frăţioare, nevasta colea mai jos,
Şi cum să o găsesc nu ştiu, caut tot fără folos,
— Bine, acela răspunde, ce cauţi pe râu în sus?
Că apa încolo, la vale, trebue să o fi dus.
— Nu crez, frate, el îi zise, să fi mers pe apă în jos,
Că ea cât trăi în vieaţă, toate le făcea pe dos.
Şi socotesc că şi moartă, d'andaratele s'a dus.
Şi trebue, prin urmare, s'o caut pe apă în sus.

ANTON PANN

Strigături

Aoleo, lele Marie,
Dăruite-ar mă-ta mie
Numai c'un petec de ie:
La sprinceni să mă umbresc
Cu ochii să mă'ndulcesc.

*

Dragostea, sburdalnica,
Mult e grea pârdalnica
De grea ce e, seamă n'are,
Parcă porţi plumbi în spinare.

*

Trandafir îmbobocit
Auzit-am, auzit
Mureşul că-i apă bună:
Cei ce beau se şi cunună
Hai să bem, bade-amândoi
Să ne cununăm şi noi!—
Foaie verde-alună seacă,
Nu mă uit că eşti săracă
Nu vroiu, mândro: boi, junci, vacă
Numai ochii tăi să-mi placă!

*

Când gătită-i, mândra-mi place;
O avere 'ntreagă face.
Dară când se desgăteşte,
Nici o ceapă nu plăteşte

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dăuntreva după Front.

Mariţica Neichii dragă

Trăii so văd şi pasta. O calmucoasă Ştiu bătăi, săi bând lapte dă iapă sunt nevestico bată-da scârboşi mai. Da matale nu ştii ce sunt ăia dragă. Sunt oamenii care trăesc paici Calmucoşi. Apăi dragă sunt un fel dă Bărăgan pă carele prăn stepa calmucoasă nu creste dacât niste pomi cât bocancu dă nalti. Oleoo şi urâţi sunt doamne şi cu fruntea cât muchia dă ceachie! Şi când vine adicătelea vorba dă muieri să dai şi să fugi niste alea dă te sperii uitându-te la ele cu păduchi cât bobu dă mazăre pă ele şi miros Mariţico dă îţi vine să cazi dampicerile. Urât şi pocit neam dă oameni. Don Sublocotenent Boian ceacă aşa este şi chinezii. O fi că io nam văzut niciodată un chinez numa alde Ilie Tagârţa facea pă chinezu cu mine când îi împrumutai o mie dă lei. Paici cât te uiţi cu ochii e numa câmpie nici tu fântână nici tufun, salcâm nimic. Da neam obişnuit şi vânăm şi noi toată ziua iepurii ăia dă bolşevia.

Al matale don Fruntaş care îţi trimete o duzină dă guriţe

Neaţă

PROVERBE

Omul, până nu slujeşte stăpân nu ajunge.

*

Vulturul de aripi smuls, nu poate sbura în sus.

*

Banii de furat, nu-s buni de păstrat.

*

Hainele gata, sunt lucrate cu lopata.

*

Toamna se numără bobocii.

*

Nebunului nici să-i faci, nici să-ţi facă.

Rău faci, rău găseşti.

*

Lac să fie, broaşte destule.

*

Cine sapă groapa altuia, cade singur întrânsa.

*

Ce ţi-e scris, în frunte ţi-i pus.

*

Pe cine nu-l laşi să moară, nu te lasă să trăieşti.

*

Nu te apuca să mânjeşti, dacă nu ştii să zugrăveşti.

Glume

O Păcăleală.

Unuia nu i se pusese lingură la masă. Pe masă era ciorbă. Stăpânii îi ziseră:

— Măi! care n'o mânca din ciorbă, e porc!

Omul nostru îşi face binişor o lingură dintr'un corn de pâine; mâncă ciorba, cum putu şi pe urmă strigă:

— Măi! Care nu şi-o mânca lingura, e măgarul măgarilor!

El şi-a mâncat lingura foarte uşor că era de pâine, pe când ceilalţi au rămas cu buzele umflate.

Doi mincinoşi.

— Măi, Ioane, văzui un câine deştept minune mare. Uitase stăpânul batista acasă şi l-a trimis să i-o aducă...

— Da, da! l-am văzut eu însumi când răsucea cheia în broasca dela uşe, încercând s'o deschidă. Deştept câine, nevoie mare!

Binefacere

— Se duse şi ăsta

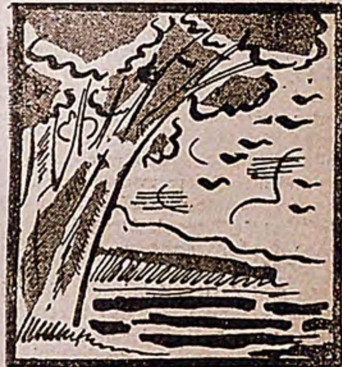
— Se duse, săracu. Mult era om bun.

— Ai auzit?... Tot ce a avut, a lăsat unui azil de copii.

— Mare filantrop, soro!! Şi ce sumă o fi lăsat?

— Patru băieţaşi şi o fetiţă.

Neaţă camuflat

— Unde e Neaţă, camarazi?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Oleoooo! Ce-i cu pocitania asta de muiere nene?
E calmucoasă d'aia!

— Krasiva rumansky.
— Ptiu! Uite pocitania, îmi face ochi dulci şi eu nu pot să stau lângă ea de miros.

— Te pomeneşti că mă invită la un ceai de iapă şi eu nici cu masca de gaze nu pot să stau lângă ea.

— S'o întind mai repede că se ţine calmucoasa după mine.
Vai de capul lor, pe toate calmucoasele la un loc, nu le dau pe Mariţica mea.

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

D-L MAREŞAL ANTONESCU, Conducătorul Statului, a dat următorul citat pe ţară.

Familia Grigore Stoica Cornea din Filipeşti-Târg (Prahova) a sprijinit cu 6 feciori lupta Neamului contra bolşevismului.

Patru din aceştia au căzut cu arma în mână: sergentul Cornea Ionel, sergentul Cornea Vasile, caporalul Cornea Aurel, fruntaşul Cornea Valeriu.

Ceilalţi doi sunt şi ei la datorie.

Pentru acest înalt exemplu de îndeplinirea datoriei, familia Grigore Stoica Cornea se citează pe Naţiune.

MAREŞAL ANTONESCU

ZILELE TRECUTE d-l prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a fost decorat cu Marea Cruce a Ordinului „Zvonimir", cea mai înaltă decoraţie croată.

FAŢĂ DE ACTIVITATEA pe care Căminul Cultural din comuna Jaloveni, judeţul Lăpuşna, a depus-o îngrijind de mormintele eroilor căzuţi în jurul acestui sat, acest aşezământ de cultură a primit următoarea scrisoare:

„Mareşalul Ion Antonescu, Conducătorul Statului, mulţumeşte Căminului Cultural pentru grija patriotică şi creştinească pe care o poartă eroilor căzuţi în jurul satului Prisaca pentru apărarea credinţei strămoşeşti şi făurirea viitorului Neamului".

OFIŢERII, SUBOFIŢERII şi trupa unui batalion de construcţii, îndemnaţi de respectul şi dragostea ce o au pentru camarazii morţi pe câmpul de luptă, au subscris sumele de mai jos:

Lei 12.150 pentru familia soldatului Becheru Ioan din comuna Peştişani-Gorj, mort în spitalul din Stalino; lei 35.894 şi 81 mărci familiilor: Petcu I. Nicolae din comuna Mărăcinele-Gorj şi soldat Dumitru Badea din comuna Bradul de Sus-Argeş, ambii morţi la Sevastopol; lei 32.101 familiei soldat Mirina Gheorghe, mort în spitalul din Nicolaev.

Ministerul Apărării Naţionale apreciază gestul de înaltă camaraderie şi-l dă pildă bunilor români.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora Italo-română" (Marţea) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

CU PRILEJUL ZILEI DE 24 IANUARIE s'a oficiat în Biserica Patriarhiei o sujbă religioasă închinată tuturor eroilor Neamului căzuţi în războiu.

La această slujbă religioasă au asistat: reprezentantul M. S. Regelui, I. P. S. S. Patriarhul României, membii guvernului, înalţii magistraţi ai ţării, reprezentanţii autorităţilor civile şi militare, precum şi reprezentanţii Asociaţiilor de foşti luptători.

In toată ţara s'au oficiat, de asemeni, slujbe religioase pentru pomenirea eroilor căzuţi pe fronturile de luptă. Au asistat reprezentanţii autorităţilor civile şi militare.

In Universităţi şi şcoli s'au organizat şezători naţionale, la care studenţii şi elevii au rostit cuvântul lor de credinţă pentru unirea românească, temelie a vieţii naţionale.

GAZETA „CUVÂNTUL MAREŞALULUI CĂTRE SĂTENI" a împlinit 100 de numere. De aproape doi ani, această foaie a bătut cu drag la poarta sătenilor de pe întreg cuprinsul ţării, ducându-le sfaturi, veşti bune şi pilde luminoase.

Această Foaie s'a născut din adânca dragoste a Domnului Mareşal Antonescu pentru satul şi săteanul român. Conducătorul Statului a simţit nevoia să aibă o strânsă legătură sufletească cu sătenii şi să stea de vorbă cu ei, dela inimă la inimă.

Sătenii au primit cu dragoste Foaia. Şi de atunci o aşteaptă cu nerăbdare în fiecare săptămână. Miile de scrisori de mulţumire pe care le-a primit dela sătenii din toată ţara, sunt cea mai vie dovadă de bucuria pe care le-o face „Cuvântul Mareşalului către Săteni".

DE PESTE HOTARE

ÎN JAPONIA s'a făcut o nouă invenţie, potrivit căreia paraşutiştii pot să coboare şi să se oprească pe locul pe care şi l-au ales, chiar dacă bate vântul.

LEGĂTURILE dintre Germania, Italia şi Japonia au fost strânse şi mai mult printr'un tratat economic care s'a făcut acum câteva zile, înlesnind schimbul de produse ale acestor ţări.

AUTORITĂŢILE ENGLEZE şi americane sunt foarte îngrijorate din cauza scufundărilor de vapoare pe care le produc submarinele „Axei". Din această cauză numeroşi amirali prin gazete au cerut să se ia măsuri cât mai grabnice împotriva acestor submarine, căci dacă ele continuă să scufunde tot atâtea vapoare anglo-americane, atunci războiul va fi cu siguranţă pierdut.

MARINA AMERICANĂ a dat un comunicat, prin care anunţă că dela începutul războiului cu Japonia a pierdut aproape 22.000 de oameni, dintre care trei mii şi ceva morţi, 3.900 răniţi, iar restul dispăruţi.

SUB TITLUL: „Prietenia germano-română", revista „Sud-Est Echo" publică un lung articol, în care spune, între altele:

„Ultima vizită pe care Mareşalul Antonescu, Conducătorul Statului Român, şi d-l prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri al României, au făcut-o Fuehrerului la cartierul său general, a avut o deosebită însemnătate atât prin alegerea locului de întâlnire, cât şi prin lista personalităţilor germane şi române, care au asistat la conversaţii.

Relaţiile de prietenie dintre Germania şi România s'au întărit din ce în ce mai mult, începând din ziua preluării conducerii Statului de către Mareşalul Antonescu, adică din ziua de 6 Septemvrie 1940, prin lupta comună contra bolşevismului. Ele au dus la o comunitate de interese, care arată limpede ambelor state că se pot ajuta reciproc în toate domeniile".

ZIARUL Vedeta Fascista arată într'o corespondenţă de pe frontul de răsărit faptele de arme vitejeşti ale trupelor române în stepa Calmucilor. Descriind cucerirea unui ţinut din această îndepărtată regiune a frontului din răsărit, ziarul scrie între altele:

Pe înserat ostaşii români cuceriseră şase localităţi. Acţiunea este întreruptă. Regimentele unei mari unităţi române se opresc, organizând posturile înaintate pentru paza de noapte, plină de nerăbdare de a relua atacul.

Pe lângă aceste trupe, alte două unităţi de cavalerie tot româneşti, formate din moldoveni, olteni şi munteni, plecaseră de asemeni la atac. Inaintarea lor a fost de mai multe zeci de kilometri în adâncime. Şi aceasta numai în două zile, sdrobind mereu rezistenţa duşmanului.

Experienţa şi eroismul strălucit al unităţilor româneşti, spune în încheiere Vedeta Fascista, domină singurătatea sălbatecă a stepei.

ÎN INDIA, partidul comunist indian, care fusese desfiinţat, a început să activeze din nou, în urma autorizaţiei primite dela autorităţile engleze.

Pe semne că aşa cere alianţa englezo-sovietică.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Presiunea inamicului se menţie puternică în special în sectorul care se întinde dela Vest de Voronej până la Donul inferior, unde atacurile bolşevicilor încearcă să forţeze pătrunderea în zona industrială a Doneţului, pierdută la începutul ofensivei germane de vară. Deasemenea sovietele atacă în sectorul dela Sud-Vest de Voronej. Atacurile au fost respinse până acum, dar luptele grele continuă pe un ger mare.

La Sud de Donul inferior până în Caucaz presiunea inamică este ceva mai slabă, datorită mişcărilor de desprindere ale forţelor germane şi desgheţului care face drumurile neîntrebuinţabile. Totuşi luptele sunt violente şi în această zonă, în special între Manici şi Donul inferior, în spaţiul dela răsărit de Rostov, unde presiunea inamicului fiind mai primejdioasă, forţele germane au trecut la o serie de contra-atacuri care au aruncat înapoi pe sovietici.

Un alt focar de lupte îndârjite este sectorul Leningrad, unde o pătrundere bolşevică a fost zăvorâtă şi e în curs de nimicire.

La Stalingrad, situaţia eroicilor apărători este grea din cauza îngustării spaţiului de luptă. Centrul de rezistenţă a trebuit să fie limitat, în urma presiunii bolşevicilor, la cartierele de centru şi de Sud ale oraşului.

In faţa năvalei de asiatici, eroicii apărători germani, români şi croaţi continuă să înscrie cu preţul celor mai grele sacrificii o pagină de glorie ce va rămâne nepieritoare în istoria războaielor.

Asupra acestor lupte eroice, comunicatul german, spune:

„La Stalingrad, armata germană ţintueşte pe drapelele sale glorie nemuritoare, printr'o luptă eroică şi plină de spirit de sacrificiu, împotriva unei superiorităţi copleşitoare.

Formaţiuni ale diviziilor române 20 de infanterie şi 1 de cavalerie se bat împreună cu camarazii lor germani şi participă în măsură deplină la această glorie".

Aruncând o privire generală asupra situaţiei, observăm că deşi sovietele au reuşit să reocupe oarecari părţi din teritoriile pierdute în urma ofensivei germane din vara trecută, în schimb pierderile lor au fost extraordinar de grele.

După toate aparenţele, bătălia se află într'o fază în care conducerea sovietică se strădueşte, aruncând în luptă toate forţele disponibile, să realizeze o străpungere a frontului şi să obţină un succes decisiv în cadrul marei ofensive de iarnă. Dar trupele germane şi aliate au respins, după lupte înverşunate atacurile masive ale inamicului, trecând la contra-atac, în unele sectoare, ori folosind apărarea elastică.

In linii mari, ele şi-au menţinut frontul împotriva tuturor atacurilor, iar în unele sectoare măsurile ofensive, iniţiate de câteva zile, au fost continuate cu succes.

Cum vedem, forţele germane părăsind o parte din teritoriile câştigate, au provocat inamicului grele pierderi. Ele şi-au păstrat forţa de acţiune neatinsă, în timp ce inamicul a pierdut efective numeroase.

Deci, înaintarea teritorială nu spune nimic mai mult, decât că este complet înşelătoare.

In curând inamicul se va izbi de tactica trupelor germane-române.

Pierderile înregistrate de forţele Axei sunt incomparabil mai mici decât cele care au fost impuse inamicului în cursul acestei retrageri. Cât despre factorul moral, există în toate ţările „Axei" credinţa nestrămutată în nevoia acestei lupte pe vieaţă şi pe moarte şi o deplină încredere în comandamente.

Africa de Nord.

Ştirile de pe frontul African anunţă că s'a făcut legătura între forţele Mareşalului Rommel, venite din Tripolitania, cu cele ale generalului Armin debarcate mai de mult în Tunis.

Acum, forţele Axei, în loc să lupte pe două fronturi, în Africa, distanţate la peste o mie de kilometri, formează un singur nucleu de rezistenţă, operând pe linii interioare, ceea ce va spori considerabil puterea lor de acţiune şi de rezistenţă. In schimb, inamicul nu dispune decât de liniile exterioare, care de fapt nu există, ci sunt simple drumuri în pustiu, sau în munţi, greu accesibile, aşa încât poziţia sa strategică este inferioară.

Armata 8-a britanică n'a făcut încă legătura efectivă cu armata anglo-americană a lui Eisenhower din Algeria. S'au făcut numai pe cale aeriană schimburi de ofiţeri pentru coordonarea operaţiilor. Atunci când această legătură se va face pe teren, ambele tabere inamice vor fi gata pentru lupta decisivă, care de data aceasta va hotărî de soarta Mediteranei.

Vase anglo-americane scufundate

După cum anunţă înaltul comandament al forţelor armatei germane, în ultimele 24 de ore au fost scufundate 12 vase inamice şi anume: două vase de războiu britanice, scufundate în faţa coastelor norvegiene; un vas de comerţ, scufundat în largul coastei sud-americane; un alt vas mai mic, torpilat în Marea Mediterană şi opt vase de comerţ americane.

C. 60.158. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREŞTI.